

Arrest

nr. 133 835 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juni 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat JP LIPS en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 23 juli 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 23 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 6 juni 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 88 551 van 28 september 2012 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2012.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, ingediend op 6 juni 2012 werd op 7 januari 2013 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Ten aanzien van de verzoekende partij werd op 12 februari 2013 door de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

Op 22 februari 2013 diende de verzoekende partij andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, ingediend op 22 februari 2013, werd op 11 oktober 2013 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 11 oktober 2013 nam de verwerende partij de beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 20 december 2013 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 27 februari 2014 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, ingediend op 20 december 2013 zonder voorwerp bevonden door de verwerende partij.

Op 27 februari 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 2 juni 2014 nam de verwerende partij nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten, ditmaal echter met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. exceptie van de verwerende partij

De verwerende partij werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang.

Zij wijst op artikel 7 van de vreemdelingenwet en stelt dat de staatssecretaris ingevolge deze bepaling niet meer over een discretionaire bevoegdheid beschikt waardoor bij een eventuele vernietiging van het bevel een nieuw bevel zal dienen genomen te worden, zodat de verzoekende partij geen enkel nut kan halen uit de vernietiging van dit bevel.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

De Raad merkt op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM en het Handvest. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van deze schending voert de verzoekende partij aan wat volgt:

“Verzoekende partij kan evenwel de facto niet naar haar land van herkomst terugkeren zonder haar leven in gevaar te brengen.

Sedert 2009 is onder president Ilham Aliyev de regering meer autoritair geworden (zie stuk nr. 3: CIA, The World Factbook, laatste update op 29 mei 2014) en achter de façade van meer stabiliteit worden de fundamentele rechten van onderdanen meer onderdrukt (zie stuk nr. 4: International Crisis Group (ICG), “Azerbaijan: Vulnerable Stability”, 3 september 2010, Europe Report N°207) en is de situatie verder verslechterd waardoor wederechtelijke arrestaties en gevangenzetting zonder proces mogelijk zijn en het gerecht daartegen geen bescherming biedt, waardoor levensbedreigende gevangenisomstandigheden blijven voortbestaan (zie stuk nr. 5: United States Department of State, 2013 Country Reports on Human Rights Practices - Azerbaijan, 27 februari 2014, p. 2). In het kader van het Nagorno-Karabakh conflict verdwenen volgens ICRC cijfers 4.037 burgers in 2013 (zie stuk nr. 5: United States Department of State, ibidem, 27 februari 2014, pp. 2-3). Het is bekend dat veiligheidsdiensten meer dan 111 gevangenen mishandelden en folterden en bedreigen met verkrachting om bekentenissen af te dwingen (zie stuk nr. 5: United States Department of State, ibidem, 27 februari 2014, p. 3). Veiligheidsdiensten opereren ongestraft (zie stuk nr. 5: United States Department of State, ibidem, 27 februari 2014, p. 5). Verzoekende partij werd reeds driemaal het slachtoffer van wederechtelijke vasthoudingen waarbij zij werd geslagen door de veiligheidsdiensten.

Rekening houdende met de vervolging naar aanleiding van de toegedichte spionage van haar moeder N riskeert zij reëel opnieuw mishandeld te worden door de veiligheidsdiensten die alzo trachten om de moeder te kunnen vatten.

Dit risico is reëel en de mishandeling, foltering of dood overschrijdt de "minimum level of severity" van mishandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verzoekende partij legt nog een reeks nieuwe stukken voor waaronder een recente convocatie door de veiligheidsdiensten ten einde het actuele karakter van haar vrees te bewijzen. Verzoekende partij betracht zo snel als mogelijk een vertaling van de stukken te bekomen en ten laatste tegen de zitting in onderhavige procedure opdat uw Raad met deze stukken rekening zou kunnen houden. De originelen ontvangt zij per DHL en houdt ze te uwer beschikking.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij heeft onderzocht of haar bestreden beslissing geen schending inhoudt van de hogere rechtsnorm noch waarom zij acht dat haar bestreden beslissing niet leidt tot een reëel risico op mishandeling of tot een schending van het non-refoulement beginsel.

*De beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen die aan verzoekende partij de internationale bescherming weigerde is een administratieve beslissing en heeft geen gezag van gewijsde (R.v.V. Algemene Vergadering nr. 45.395 van 24 juni 2010, www.rvv-ccce.be; A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, p. 818).*

Zij levert geen bewijs van de feiten die verwerende partij moet onderzoeken ten einde te vermijden dat verzoekende partij bij terugkeer wordt mishandeld en het beginsel van non-refoulement wordt geschonden.

Bovendien heeft uw Raad zich in haar arrest van 28 september 2012 evenmin als het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen uitgesproken over het reële risico op ernstige schade bij verplichte terugkeer in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Uw Raad kan in het kader van het onderhavig beroep hierover niet oordelen omdat zij niet kan overgaan tot een onderzoek van de feiten (R.v.V. nr. 42.254 van 23 april 2010; R.v.V. nr. 38.711 van 15 februari 2010; R.v.V. nr. 38.048 van 1 februari 2010; Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Jaarverslag 2009-2010, p. 54; Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, p. 49)."

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het algemeen verwijst naar de situatie in haar land van herkomst en kort elementen van haar asielaanvraag herhaalt waarvan zij meent, in tegenstelling tot hetgeen volgens haar in het arrest van deze Raad nr. 88 551 van 28 september 2012 werd vastgesteld, dat deze wel degelijk voldoende ernstig zijn om te kwalificeren als vernederende behandeling in de zin van voormelde artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. Er dient te worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 maart 2012 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 28 september 2012 met nummer 95 490 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Bijgevolg werd de persoonlijke vrees van de verzoekende partij getoetst aan de artikel 48/4 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met deze bepalingen van de vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Bovendien werd geen toepassing gemaakt van enige uitsluitingsclausule in het licht van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. In die optiek blijkt aldus dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, in weerwil van wat de verzoekende partij wil doen gelden, wel degelijk werd onderzocht.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dus dat de verwerende partij, ingevolge het arrest van de Raad, geïnformeerd was over het mogelijke risico op een schending van artikel 3 van het EVRM

In de mate waarin de verzoekende partij laat gelden het niet eens te zijn met de gevolgtrekkingen en kritiek uit op voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 september 2012 met nr. 88 551, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij te dien einde de cassatieprocedure bij de Raad van State diende aan te wenden en haar grieven in dat kader diende uiteen te zetten. Voormelde kritiek kan dan ook niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk

In zoverre de verzoekende partij wijst op de administratieve beslissing inzake de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die geen gezag van gewijsde heeft en als zodanig niet het bewijs zou leveren van het feit dat de verzoekende partij bij haar terugkeer niet wordt blootgesteld aan mishandelingen bij haar verplichte terugkeer naar haar land van herkomst, dient erop te worden gewezen dat het beroep tegen deze beslissing, door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 88 551 van 28 september 2012. Derhalve valt niet in te zien welk belang de verzoekende partij nog heeft bij deze grief. In dit arrest wordt overigens gesteld dat deugdzzaam werd gemotiveerd dat de verzoekende partij geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou lijden bij terugkeer naar haar land van herkomst. Het arrest van de Raad heeft kracht van gewijsde.

Betreffende de nieuwe stukken die de verzoekende partij wenst neer te leggen, dient de Raad er op te wijzen dat deze stukken geenszins voorlagen op het ogenblik dat het bestreden bevel werd genomen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Zo de verzoekende partij meent dat zij over nieuwe stukken beschikt die zouden kunnen leiden tot een toekenning van de vluchtelingenstatus dan dient zij hiertoe de geëigende procedures te volgen die ter haren beschikking staan. Zo staat het haar vrij om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Dergelijke procedure heeft een schorsende werking en zou kunnen verhinderen dat het bevel ten uitvoer wordt gelegd. De stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, zijn niet vertaald zodat het voor de Raad onmogelijk is de inhoud van de stukken te controleren, noch na te gaan welke de datum van uitgifte van deze stukken zouden zijn. Hierbij wijst de Raad op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bepaalt: *“De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.”* In casu worden de niet vertaalde stukken niet in overweging genomen daar zij het de Raad hoe dan ook onmogelijk maken hun inhoud te controleren en op grond daarvan tot een schending van artikel 3 van het EVRM te besluiten.

Aangezien artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie dezelfde draagwijdte heeft als artikel 3 van het EVRM, gelden de voormelde vaststellingen evenzeer voor wat de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest betreft.

De verzoekende partij voert ook nog de schending van artikel 19 van het Handvest aan doch werkt de aangevoerde schending niet uit zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is, minstens valt haar kritiek ter zake samen met de hiervoor besproken grieven.

Met haar betoog doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

De exceptie kan worden aangenomen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU